

тів та їх Європейського досвіду роботи у сфері права.

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України (ВВР). - 1996. - № 30. - Ст. 141.
2. Селиванов А. Проблемы законотворчества и Конституционный Суд Украины // Голос Украины. – 2004. – 7 сентября.
3. Загальна теорія держави і права: Підручник для студентів юридичних спеціальностей вищих навчальних закладів / М.В. Цвік, В.Д. Ткаченко, Л.Л. Рогачова та ін., За ред. М.В. Цвіка, В.Д., Ткаченко, О.В. Петришина. – Харків: Право, 2002. – 432с.
4. Брегеда А. Ю. Основи політології: Навч. посібник. — Вид. 2-ге, перероб. і доп. — К.: КНЕУ, 2000. - 312 с.

Драндабула Карина Ігорівна
слухач магістратури факультету
підготовки фахівців для органів
досудового розслідування ДДУВС

Науковий керівник –
доцент кафедри теорії та історії
держави і права, к.ю.н., доц.
Філянina Л.А.

ДО ПИТАННЯ ЄВРОСКЕПТИЦИЗМУ СЕРЕД ДЕРЖАВ-ЧЛЕНІВ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

В той час, коли Україна робить всі можливі зусилля для якнайшвидшого вступу до ЄС, сам Союз переживає не найкращі часи. Кризові явища в економіці союзу породжують кризу його інституцій, політичного та культурного характеру, розвиток євроскептицизму. Неузгодженість поглядів держав-учасниць на майбутній розвиток Союзу, відсутність єдиного погляду щодо доцільності розширення ЄС є причинами сепаратистських настроїв у Великобританії (Шотландія, Північна Ірландія), Іспанії (Країна Басків, Каталонія, Галіція), Франції (Корсика) та Бельгії (Фландрія). Крім того, можливий вихід Британії з ЄС може призвести до негативних наслідків, що можуть вплинути на перегляд політики розширення та інтеграції. Актуальність даного питання для України полягає в тому, що при існуванні проблем внутрішнього характеру ЄС, виникає запитання щодо доцільності розширення Союзу, шляхом набуття членства нашої держави. Дослідження проблем реформи розвитку ЄС та його орієнтирів є необхідним на шляху до інтеграції.

Підписавши Лісабонський договір, Європейський Союз мав на меті шлях поглиблення інтеграційних процесів, розширення на Сході, подальшої внутрішньої консолідації ЄС і зміцнення позицій та ролі Європейського Союзу у світі. Договір було укладено з метою подальшого поглиблення інтеграції в межах ЄС та виключали можливість обмеження інших держав-учасниць

просуватися цим шляхом. [1]. Проте кількість останніх зростає, разом із вимогами, які вони ставлять перед ЄС.

Потужна економічна криза 2010 р. та її наслідки для європейських держав зумовили початок сучасного етапу єврокризи та нову хвилю євроскептицизму щодо подальшого розвитку євроінтеграційних процесів у рамках ЄС [2]. В опозиції опинилась Великобританія та політичні партії Греції, Данії, Франції, Нідерландів.

Євроскептики виступають проти створення європейської наддержави, федеративного устрою ЄС, стирання кордонів між державами-учасницями, що, на нашу думку, може призвести до негативних наслідків: ослаблення державного суверенітету, глобалізації культур й традицій, мовне різноманіття спричинить супротив у створенні навпаки нових держав, потік іммігрантів, посилення економічної кризи як держав-кредиторів, так й держав-боржників.

Інший можливий шлях розвитку ЄС, який задовольнив би останніх, можемо охарактеризувати такими тезами: децентралізована конфедерація або асоціація незалежних держав без гармонізації законодавства, «вільний ринок», замість європейської армії – підтримка НАТО, державна політика є виключно внутрішньою справою країни, а спільна політика – органами Союзу.

Те, що Європейський Союз не має конституції, законодавчі акти є регламентами (розпорядженнями), директивами, а не законами, а Лісабонський договір розподілив компетенції, щодо вирішення питань між центральними та національними органами влади, вказує на те, що цей документ є компромісом для його прихильників і критиків [1].

Отже, можемо зробити висновок, що ЄС потребує узгодження внутрішньої та зовнішньої політики, що є важливим для України у контексті європейської інтеграції. Адже, не виключено, що поки Україною буде здійснено гармонізацію законодавства відповідно до вимог ЄС, інтеграція стане неактуальною.

---

1. Сидорук Т.В. Лісабонський договір: зміни та нововведення в інституційному устрої і праві ЄС //Вісник Київського міжнародного університету. Серія: міжнародні відносини / Редколегія: А.І. Некряч (голова) та ін. – К.: КиМУ, 2010. – Вип. 10. – 300 с.

2. Галан В. О. Шотландія, ЄС та Врехіт: перспективи інтеграційного розвитку / В. О. Галан // Європейська інтеграція в контексті сучасної геополітики : зб. наук.ст. за матеріалами наук. конф., м. Харків, 24 трав. 2016 р. – Харків, 2016. – С. 81–86.

3. Лисенко Л.Г. Майбутнє Європейського Союзу: відділення чи наддержава /Л.Г.Лисенко// Науковий діалог «схід-захід»: матеріали Всеукраїнської наукової конференції з міжнародною участю (м. Кам'янець-Подільський, 10 липня 2013 р.): у 4-х частинах. - Ч.2. - Д.: ТОВ «Інновація», 2013. – С.87-93.